

Καθὼς ποῦ θὰ τὸ ἀκούσατε, δὲν εἶμ' ἀρχάριος.
 Κάμποση πέτρα ἀπὸ τὰ χέρια μου περνᾶ.
 Καὶ στὴν πατρίδα μου, τὰ Τύανα, καλὰ
 μὲ ξέρουνε· κ' ἐδῶ ἀγάλματα πολλὰ
 μὲ διώρισαν Συγκλητικοί.

Καὶ νὰ σᾶς δεῖξω
 ἀμέσως μερικά. Παρατηρεῖστ' αὐτὴν τὴν Ρέα
 σεβάσιμα, γεμάτη καρτερία, παναρχαία.
 Παρατηρεῖστε τὸν Πομπήϊον. Ὁ Μάριος,
 ὁ Αἰμίλιος Παῦλος, ὁ Ἀφρικανὸς Σκιπίων.
 Ὅμοιώματα, ὅσο ποῦ μπόρεσα, πιστά.
 Ὁ Πάτροκλος (ὀλίγο θὰ τὸν ξαναγγίξω).
 Πλησίον στοῦ μαρμάρου τοῦ κιτρινωποῦ
 ἐκεῖνα τὰ κομάτια, εἶν' ὁ Καισαρίων.

Καὶ τώρα καταγίνομαι ἀπὸ καιρὸ ἀρκετὸ
 νὰ κάμω ἕναν Ποσειδῶνα. Μελετῶ
 κυρίως γιὰ τ' ἄλογά του, πῶς νὰ πλάσσω αὐτά.
 Πρέπει ἑλαφρὰ ἔτσι νὰ γίνουν ποῦ
 τὰ σώματα, τὰ πόδια των νὰ δείχνουν φανερά
 ποῦ δὲν πατοῦν τὴν γῆ, μὸν τρέχουν στὰ νερά.

Μὰ νὰ τὸ ἔργον μου τὸ πιὸ ἀγαπητὸ
 ποῦ δούλεψα συγκινημένα καὶ τὸ πιὸ προσεκτικά·
 αὐτὸν, μιὰ μέρα τοῦ καλοκαιριοῦ θερμοῦ
 ποῦ ὁ νοῦς μου ἀνέβαινε στὰ ἰδανικά,
 αὐτὸν ἐδῶ ὄνειρεύομουν τὸν νέον Ἑρμῆ.